

thingsmand for Kjøbenhavn (Lehmann), som i det Hele med saa stor Styrke angreb Fleertallets Indstilling, fremkom med en Bemærkning, som unægtelig i det første Dieblik forbaufede mig, nemlig den, hvis jeg da ikke forstod ham urigtig, at man ved nu at vedtage en Dagsorden som den af Fleertallet foreslaaede vilde paa en Maade slaae sig selv paa Dret og vedtage Noget, som var stift imod, hvad Landssthinget ved en tidligere Leilighed i 1856 havde vedtaget, samt at dette fuldstændig vilde compromittere Landssthingets Værdighed og berøve det den Stilling, som det burde indtage. Hvis jeg ikke tager feil, lod det ærede Medlem sig endogsaa i Talens Hede henrive til at komme med en Antydning af, at en saadan Afstemning her i Thinget vilde kunne faae Indflydelse paa selve det Grundlag, hvorpaa Landssthinget i dette Dieblik er bygget. Jeg vil dog henstille til det ærede Medlem, om det overhovedet er passende, at man i det ene Thing ved sin Optraeden i en eller anden Anledning tager Hensyn til, hvorvidt man paa Grund deraf andesteds vil drøfte, om det Grundlag, hvorpaa Thinget hviler, er det rette, eller tager Hensyn til, hvilke Farer eller Nyttelser dette Grundlag mulig kunde være udsat for, fordi Thinget ved given Leilighed stemmer efter sin Overbeviisning, enten saaledes eller saaledes. Det er Betragtninger, som jeg paa ingen Maade kan billige komme frem; men selv om de komme frem, ja, selv om de komme frem med den allerfuldeste Styrke, skulle de dog aldrig noget Dieblik komme til at udøve den allermindste Indflydelse paa den Stemme, som jeg vil afgive her. — Hvad angaaer det, at Landssthinget skulde føle sig bundet ved Beslutningen fra 1856, saa forekommer det mig, at dette var en høist mærk værdig Paastand. Vel kunde jeg forstaae, om mulig enkelte Medlemmer, som havde medvirket til at fremkalde Beslutningen af 1856, eller som, om de end ikke have været virksomme Deeltagere i at fremkalde denne Beslutning, dog i sin Tid havde afgivet deres Stemme derfor, kunde finde sig foranledigede til at overveie med sig selv, om det ogsaa var forsvareligt, at de nu afgave deres Stemme saaledes, at den kom til at staae mod, hvad de dengang havde stemt

for. Men at Landssthinget i sin Heelhed skulde lade sig bevæge af Hensynet hertil, forekommer mig at være en af de mærk værdigste Paastande, som kunde fremføres. Som om det nuværende Landssthing var det samme som det, der sad dengang! Som om det nuværende Landssthing hvilede paa det samme Grundlag som det daværende, og som om der ikke var foregaaet flere Landssthingsvalg siden den Tid! Som om det derhos ikke var en naturlig Følge af Udviklingen, at Anskuelseerne om de enkelte Spørgsmaal og saaledes ogsaa om dette, forandre sig! Hvorfor skulde det være mindre berettiget i dette end i saa mangfoldige andre Spørgsmaal i 1870 at have en afvigende Mening fra den, som man havde i 1856? Jeg sætter megen Priis paa Conservatisme og paa at fastholde den Retning, hvori man engang er begyndt at gaae; men det forekommer mig rigtignok at, hvis man vilde tage den ærede Landssthingsmands Opfordring til Thinget til Følge, saa vilde der fremkomme mere end Conservatisme, saa vilde det Hele blive en Forstenen. — Den varme Formaning til Landssthinget om ikke at kuldblaaste, hvad der blev vedtaget af Landssthinget i 1856, forekommer mig saa meget mærk værdigere fra det ærede Medlems Side, som han, da han begyndte at omtale Dagsordenen af 1856, udtrykkelig gjorde opmærksom paa, at man selvfølgelig ikke kunde være bunden ved Enkelthederne i en saadan Dagsorden, og som han ligeledes med fuld Føie gjorde opmærksom paa, at en saadan Dagsorden jo ikke bliver underkastet den samme modne og omhyggelige Drøftelse i alle dens Enkeltheder som andre foreliggende Forslag til Beslutninger. Men, naar det ærede Medlem selv med fuld Føie gjorde opmærksom herpaa, hvorledes skulde saa eet Punkt i den, som det ærede Medlem dog meente, i 1856 kunne siges at være vedtaget med et saa fuldstændigt modent Overlæg, at det skulde være en Forbrydelse senere, endogsaa 14 Aar senere, at ville rokke derved. Naar Dagsordenen af 1856 skulde have en saa stor Høitidelighed og Hellighed, saa er det mig ogsaa mindre forstaaeligt, hvorledes man saa Aar efter, i 1861, kunde lade netop det ene Punkt,